

UPOKOJENEC

GLASILO BANOVINSKEGA DRUŠTVA DRŽAVNIH IN SAMOUPRAVNIH UPOKOJENCEV ZA DRAVSKO BANOVINO

Št. 3.

Ljubljana, dne 26. marca 1938.

Leto III.

Uredništvo in uprava: Wolfova ulica št. 10. Izhaja enkrat mesečno.

Kuluk

Naš član in odbornik dr. Fr. Vidic, ki je tudi član banskega sveta Dravske banovine, je na IX. rednem zasedanju meseca februarja t. l. govoril o kuluku in naglašal veliko krivico, ki se godi državnim in samoupravnim nameščencem in upokojencem, ker morajo plačevati kuluk dvakrat, enkrat z odbitkom od plače, oziroma pokojnine, drugič pa v obliki 5% banovinske cestne doklade.

Predložil je g. banu resolucijo, ki jo je bankski svet **soglasno** sprejel in ki se glasi:

„Banski svet dravske banovine je na svojem IX. rednem zasedanju v Ljubljani sklenil naprositi gospoda bana, da izvoli **ponovno** posredovati pri gospodu ministru za gradbe, da se ukine dostavek v § 21. novele k zakonu o samoupravnih cestah, po katerem morajo javni nameščenci, to je državni in banovinski nameščenci in upokojenci, plačevati odškodnino za osebno delo na samoupravnih cestah tudi tedaj, če je to delo odpravljeno.

Z odločbo št. 15.440/37 z dne 5. maja 1937 je ministrstvo za gradbe na banov predlog oprostilo dravsko banovino ljudskega dela na banovinskih cestah, oziroma odkupnine za to delo v proračunskem letu 1937/38, ker je banska uprava dravske banovine v ta namen vstavila v proračun nadomestno 5% cestno doklado in tako poskrbela za vzdrževanje banovinskih cest.

Ker se je to zgodilo tudi v proračunu za leto 1938/39 in bo gospod ban gotovo tudi za to proračunsko leto predlagal isto oprostitev, bi bilo samo pravično, da bodo deležni te oprostitve tudi javni nameščenci in upokojenci. Spomenici, odnosno resoluciji banskega sveta o tem predmetu, ki se je lani predložila ministrstvu za gradbe, ministrstvo ni ugodilo z utemeljitvijo, da za to ni zakonite možnosti.

Res je, da temu nasprotuje zgoraj omenjeni dostavek v § 21. novele k zakonu o samoupravnih cestah. Ta dostavek je nevzdržen in je velika krivica za javne nameščence, ker je nemogoče, da bi se samo enemu stanu naložil poseben davek, od katerega so vsi drugi davkopla-

čevalci in zlasti tudi vsi drugi nameščenci, tako trgovski, industrijski, bančni, itd. oproščeni, in morajo odškodnino za osebno delo, ki pa je odpravljeno, torej za nekaj, kar ne eksistira, plačevati samo državnim in banovinski nameščenci in upokojenci.

Zato naprošamo g. bana, da izvoli s ponovno predstavko na g. ministra za gradbe predlagati, da z amandmanom v finančnem zakonu za leto 1938/39 črta dostavek v § 21. novele k zakonu o samoupravnih cestah, po katerem morajo javni nameščenci plačevati odškodnino za

osebno delo na banovinskih cestah tudi tedaj, če je to delo odpravljeno in se je v banovinskem proračunu preskrbelo s posebno 5% cestno doklado za vzdrževanje banovinskih cest.“

Ker je g. ban soglasno sprejeto resolucijo gotovo predložil ministrstvu za gradnje, smemo upati, da bo sčasoma tudi na tem mestu prodrlo prepričanje, da je sedanje stališče ministrstva v tem vprašanju nevzdržno in da so naše zahteve po odpravi kuluka vsaj v dravski banovini upravičene in nujne ter kričijo po hitri remeduri.

Kako se borijo nekateri naši nasprotniki zoper nas!

Od zaupne strani smo prejeli naslednjo okrožnico:

„Prečitaj!

Ljubljana, v decembru 1937.

Vsem stanovskim tovarišem-icam!

Predvsem želimo vsem našim tovarišem in tovarišicam srečno Novo leto! Naj bi nam prineslo v resnici kaj izprememb v našem klavernem položaju, za katere smo se v tem letu resno borili, kot še ne doslej.

V čem to naše prizadevanje obstoji, je vsem onim, ki so se udeležili enega ali drugega občnega zbora ali sestanka, dobro znano. V izvlečku smo tudi vse objavili v listu „Naš Glas“. — Ker so pa morda le nekateri vse to prezrli ali brezbrizni za vso našo borbo, naj jo v kratkem označimo:

I. Borba za izpremembo uredbe glede meje privatnega zaslužka v industrijskih in letoviških krajih.

II. Borba za rešitev vprašanja neizplačanih razlik na draginskih dokladah.

III. Borba za novi zakon, s katerim bi se ukinilo krivično zapostavljanje naših upokojencev napram sorodni stroki državne policije. Razlika je vnebovpijoča, ker znaša nič manj kot 100 do 150%, in končno prevedbo naših upokojencev po tem zakonu.

Za vse to so spomenice na merodajnem mestu. Gospod notranji minister je po naših poslancih o tem obveščen in ima tudi komanda žandarmerije že nalog od ministrstva, da se postavi predlog. Gg. poslanca dr. Šemrov in Pevec sta v zadnjem času nujno naprošena, da se zanimata, da bo ta predlog pravočasno predložen. G. dr. Šemrov je pretekle dni tudi poročal o stanju akcije in omenil, da bo skoraj nujno potrebno, da bo v januarju šla deputacija v Beograd.

Boli pa nas, da je še vedno precejšnje število naših tovarišev, ki te borbe ne cenijo in oklevajo sem in tja brez pravega smisla. Temu pomaga tudi list „Upokojenec“, ki nas je napadal samo zato, ker ne klonimo, da bi naše delo opustili in pristopili k društvu državnih upokojencev.* Ne podcenjujemo, če se slednji res borijo za njihove interese, ki pa nikakor niso obenem tudi naši interesi. Mi smo popolnoma ločena korporacija z lastnimi zakoni in uredbami. Društvo državnih upokojencev samo prizna, da naših teženj ne pozna in jih ne zna zastopati. Njihov princip je begati naše upokojence z raznimi vabami, da bi plačevali članarino, da pa dejansko to nima smisla, povedo sami,

* Podčrtali mi.

ker priznavajo, da težnje naših upokojencev ne morejo zastopati, ter v posameznih slučajih naše pri njih včlanjene tovariše direktno ali indirektno napotijo v vsaki potrebi k našemu društvu. Tudi v listu „Upokojenec“ ne najdete nič za nas, pač pa v listu „Naš Glas“. — Kdor ga še nima, naj piše društvu, da ga naroči, in sicer je dobro, da se par njih skupno naročijo, ker je potem ceneje. Pišite in dobite list in položnico. Našo položnico priložimo vsem, ne zavržite je, ampak naj jo oni, ki imajo plačano naročnino, shranijo ali pa naj pri še neupokojenih tovariših, za katere se tudi borimo, dobi prispevek. Vsi ostali pa naj jo izpolnijo in če še niso člani, naj to navedejo na zadnji strani položnice. **Ne zamenjajte tudi položnice od vsiljivcev, ki hočejo od Vas samo denar in ne store nič za Vaše interese.** Z letošnjo borbo smo se izčrpali, čakajo pa nas še veliki stroški. Računamo, da ne bo nikogar, ki bi še okleval in dvomil o svoji moralni dolžnosti, ki jo ima, da namreč našo resno in za vse enako važno borbo prizna in jo podpre s svojo članarino. To resno in nujno prosimo, da zmoremo započeto borbo nadaljevati. Pri tem smo že v letu 1936., vpoštevajoč razmere, znižali članarino pri vdovah in onemoglih staroupokojencih brez privatnih sredstev na 1.— din, pri drugih brez privatnih dohodkov ali imovine na 2.— din, ostali plačajo pa 3.— din in enkratno pristopnino 3.— dinarje. Pri teh članarinah zmoremo borbo le tedaj, če nam nihče s svojo abstinenco dela ne ovira.

Končno nočemo več zapostavljanja od strani države, kateri smo dali svoje moči, nego zahtevamo pravičnost in enakopravnost, zato složno v boj — vsi za enega in eden za vse za dosego naših upravičenih zahtev.

Vse, kar bo v bodoče za naše upokojence važno in zanimivo vedeti, bo v listu „Naš Glas“, tako bo vsa neinformiranost izločena.

S tovariškim pozdravom

Lipoglavšek I. r., t. č. predsednik, **Lovša Josip I. r.,** t. č. podpredsed., **Klemenc I. r.,** t. č. tajnik.

Na to okrožnico ne moremo molčati! Ta okrožnica je tipičen zgled, kako skušajo neki ljudje z zavijanjem in obrekovanjem vzeti ugled Banovinskemu društvu državnih in samoupravnih upokojencev v Ljubljani in mu izpodkopati zaupanje njegovih članov. Torej mi smo „vsiljivci, ki hočemo samo denar in ne storimo nič za interese svojih članov“. Go-

spodje naj nam povedo, kdaj in kje smo napadali društvo upokojenih orožnikov, „ker ne klone, da bi svoje delo opustilo in da bi njegovi člani pristopili k društvu državnih upokojencev“? Okrožnica nam očita, da je naš princip „begati naše upokojence z raznimi vabami, da bi plačevali članarino, da pa dejansko to nima smisla, povedo sami, ker priznavajo, da težnje naših upokojencev ne morejo zastopati“. **Vsaka beseda je navadna laž.** V drugi številki letnika 1937 „Upokojenca“ smo se nasprotno v rubriki „Razgled“ pod naslovom „Društvo upokojenih orožnikov“ mi branili pred napadi s strani orožniških upokojencev in smo tam opozorili, da smo v marčevi številki „Upokojenca“ iz leta 1936. v članku „Vprašanje organizacije upokojencev“ poudarjali, da je naše društvo v prijateljskih stikih z društvom upokojenih orožnikov, ki zaradi posebnih, še nerešenih vprašanj, tikajočih se specialno njihovega stanja, še samostojno delujejo.“ Ali je to napad? Tam smo tudi napisali: „Menda se ne motimo, da je delni vzrok neuspeha prav to, ker orožniki v ostalih banovinah niso organizirani, in so tudi v tem oziru ostali vsi naporu agilnega predsednika g. L. brez uspeha.“

Nadalje smo v tistem članku pisali: „Da se doslej nismo bavili s tem vprašanjem, ni bilo vzrok pomanjkanje dobre volje, temveč v prvi vrsti to, da je društvo orožniških upokojencev kot najbolje informirano v svoji stvari in o tem, kje jih čevlji žuli, imelo ambicijo, da v lastnem delokrogu dovede to vprašanje do rešitve, v drugi vrsti pa to, da so silila v ospredje važna vprašanja, tičoča se vseh upokojencev.“

Okrožnica tudi trdi „ne podcenjujemo, če seslednji res borijo za njihove interese, ki pa nikakor niso obenem tudi naši interesi“; vprašamo Vas, **ali pravočasno in točno izplačevanje pokojnin ni v interesu upokojenih orožnikov?** Ali pomnožitev števila polovičnih voženj v letu ni v njihovem interesu?

Čim smo prejeli spomenice društva upokojenih orožnikov in s tem podatke o njihovih specielnih željah, smo že v tretji številki „Upokojenca“ iz leta 1937. objavili poseben članek „Težnje in želje naših orožniških upokojencev“, ki pa na naše veliko začudenje ni našel odobravanja nekaterih gospodov, ker smo morda premalo zavihteli kadilnico njim v čast. Za to so se zatekli k listu za državne nameščence in upokojence „Naš Glas“, ki jim je nudil svoje zavetje. Tam objavljajo sedaj v posebnem oddelku „Vestnik društva

žandarmerijskih upokojencev“ svoje misli in želje. Ugotavljamo, da nam dotični gospodje niso nikdar poslali prispevkov za naš list, ki bi jih bili radi objavili, temveč da smo morali prej omenjeni članek sami napisati in da ta članek ni našel milosti v njihovih očeh, ker smo jim menda premalo pokadili.

Vprašali bi dotične gospode, kakšen je uspeh vaših objav v „Našem Glasu“? Vi sami priznavate, da ste se v letu 1937. izčrpali in moledujete za prispevke svojih tovarišev, ker sedaj dobro občutite, da brez prispevkov članov ni mogoče posredovanje in delovanje v korist članom.

Če pregledamo rezultat njihovega dosedanjega dela, ga najdemo v odstavku okrožnice, ki pravi: „Za vse to so spomenice na merodajnem mestu; gospod notranji minister je po naših poslancih o tem obveščen; gospoda poslanca gg. Šemrov in Pevec sta v zadnjem času nujno naprošena, da se zanimata, da bo ta predlog pravočasno predložen.“ To je vse, kar so doslej dosegli. Pošteno pa delajo reklamo za „Naš Glas“, češ „tudi v listu „Upokojenec“ ne najdete nič za nas, pač pa v listu „Naš Glas“. Kdor ga še nima, naj piše društvu, da ga naroči, in sicer je dobro, da se par njih skupno naročijo, ker je potem ceneje. Pišite in dobite list in položnico.“ In „Vse kar bo v bodoče za naše upokojence važno in zanimivo vedeti, bo v listu „Naš Glas“, da bo vsa neinformiranost izločena.“

To je torej orožje, s katerim se borijo nekateri proti našemu društvu in nam. Morali smo opozoriti na način te borbe in osvetliti nastopanje dotičnih gospodov. Najžalostneje pa je, da je glavni povzročitelj teh napadov na naše društvo in naš list mož, ki je do nedavnega časa sedel kot drugi podpredsednik v našem odboru in ni nikdar imel pritožbe zoper naše delo. Sedaj pa stresa gnev in jezo na nas. Iz kakšnega razloga, smo pokazali v zgornjih vrstah.

Da pa so nam kljub takemu natolcevanju razsodni orožniški upokojenci ohranili zaupanje, naj dokazujejo naslednje vrste pisma upokojenega orožniškega narednika, s katerimi zaključuje svoje pismo:

„Ponovno Vam prisegam, da ostanem vse do svojega hladnega groba le Vaš zvesti in nadvse vdani član, agitiral bom in podpiral bom ob vsaki priliki in priložnosti Vaše društvo, ker sem prepričan, da delujete uspešno za nas upokojene trpine.“ Drugo pismo pa, ki ga hočemo objaviti v celoti in ki nam ga je poslal tudi

upokojen žandarmerijski narednik, se glasi:

„Spoštovano društvo!

V našem listu „Upokojenec“ z dne 24. dec. 1937. ste nas potolažili, kaj je naše društvo vse dobrega storilo.

Zdaj Vas pa še prav lepo prosim, zavzemite se tudi za osebne in rodbinske doklade iz leta 1935.* Ta krivica nam mora biti po božji in zemeljski postavi popravljena.

Lepo Vas prosim, zavzemite se tudi za novi žandarmerijski zakon, s katerim bi se ukinilo krivično zapostavljanje žandarmerijskih upokojencev napram sorodni stroki državne policije. Razlika je vnebovpijoča, ker znaša nič manj kot 100 do 150%, in končno prevedba naših upokojencev po tem zakonu.

Mi, ki smo služili v žandarmeriji, nismo ničesar drugega zakrivali, kakor, da da smo služili v tej ustanovi.

Kakšna razlika je tudi med onimi tovariši, ki so se pravočasno umaknili v civilno državno službo, in onimi, ki so v poklicu žandarmerije polna leta za penzijo služili, a na stara leta so prisiljeni, da si, v kolikor so še sploh fizično sposobni, službe iščejo, da se preživijo.

Pokažite nekaj dobre volje tudi za nas žandarmerijske upokojence, saj vidite, da je v zadnjem času lepo število žandarmerijskih upokojencev k temu društvu pristopilo, ter sem trdno prepričan, da jih bo še več pristopilo, če boste v resnici to dosegli, kar sem Vas prosil.

Jaz stalno agitiram za naše društvo, kajti zmaga je le tedaj mogoča, če je armada močna in disciplinirana. Stavite ta dopis v „Upokojenca“.

S spoštovanjem

N. N.

Mi se borimo odkrito in moško, s poštenimi sredstvi in odkritim vezirjem; pa smo morali odgovoriti na zahrbtni napad v citirani okrožnici, ki operira z lažmi in zavijanjem, s katerimi se njeni pisci sami obsojajo. Nikogar ne silimo v naše društvo; komur naše delo ni všeč, naj gre, kamor mu drago. Na obrekovanja in zahrbtne napade pa bomo vedno udarili, kakor zaslužijo, in uverjeni smo, da nam bodo pritrdili vsi naši člani. Braniti našo čast, ni samo naša pravica, temveč tudi naša dolžnost.

* Se je zgodilo v izdatni meri.

petenten na zadnji seji izvoljeni pododbor P. S. — Sprejeti so bili še nadaljnji ukrepi glede P. S., ki jih je zabeležil poslovodja g. Fink v svoj zapisnik.

Odbornik Žgajnar predlaga, da se naj pošilja „Upokojenec“ tudi Nabavljalni zadrugi drž. nameščencev, Vodnikov trg 35, kjer se v gostilniških lokalih zbirajo upokojenci. — Soglasno sprejeto. — Po rešitvi nekaterih internih stvari, tikajočih se pisarne, sklene podpredsednik sejo ob pol 8. zvečer.

Izplačilo pokojnin za mesec marec 1938

V marcu t. l. niso vsi upokojenci prejeli pokojnine točno 1. dne v mesecu. Umevno je, da se je vseh prizadetih polastil nemir in razburjenje, ker so se pač bali, da ne bi zavladal zopet nered v izplačevanju pokojnin. To je samo dokaz, kakšne muke in skrbi je povzročalo upokojencem zakasnelo in netočno izplačevanje pokojnin, ki je postalo že skoraj norma, ako bi ne bila naša društva z energično intervencijo dosegla odpravo tega žalostnega nedostatka.

Vendar za razburjanje ni bilo povoda. Izplačilo se malenkostno lahko zakasni iz tehniških razlogov nakazovanja, v prvi vrsti pa zaradi prepozne otvoritve potrebnih kreditov s strani ministrstva financ. Kljub ponovnim obljubam, da se bodo krediti vedno pravočasno odpirali, se še včasih dogodi, da se otvoritev kredita zakasni. Toda naše društvo ima to stvar vedno pred očmi in v točni evidenci ter poseže takoj vmes, čim izve, da se je otvoritev kredita zakasnila.

Tako je tudi to pot že 26. februarja odposlala na kabinet ministra financ priporočeno-ekspresno dopis naslednje vsebine:

„Gospod minister!

V svojih navodilih za izvrševanje proračuna drž. razhodkov in dohodkov za leto 1937/38 ste zaradi rednega izplačevanja prejemkov državnih uslužbencev in upokojencev vsem državnim organom, ki imajo s tem opravke, izrečno naročili, da pazijo, da bi se vsa opravila zaradi otvoritve kreditov izplačilnim blagajnam pravočasno izvršila, zlasti da bi se opravila pravočasno potrebna virimiranja in otvorili krediti v zadostnih zneskih.

Kljub Vašim strogim naročilom pa je slej ko prej nered pri otvarjanju kreditov za pokojninske prejemke, tako da se ti prejemki vzlic temu, da je vsak mesec denar na razpolago pri dravski finančni direkciji v Ljubljani, samo zaradi kreditov ne morejo popolnoma v redu izplačevati.

Danes dne 26. februarja 1938. dravska finančna direkcija v Ljubljani še vedno ni prejela razporeda kredita za izplačilo pokojninskih prejemkov za marec 1938. okoli 1200 upokojencem, kolikor ji je bilo po nepotrebnem, kljub njeni pravilni zahtevi za tek. tromesečje otvoreno premalo.

Društvena kronika

Šesta odborova seja dne 11. marca 1938

Ker je predsednik dr. Vrtačnik bolan in je moral v bolnico, prevzame predsedstvo podpredsednik Antloga, ugotovi sklepčnost in pozdravi navzoče.

Tajnik poroča, da je bila nevarnost, da se ne bodo izplačale pokojnine 1. marca, ker ni bil pravočasno odprt kredit za vse upokojence Dravske banovine. Društvo je bilo primorano dne 26. februarja odposlati na kabinet ministra financ dopis (priporočeno-ekspresno). Kljub temu niso dobili 1. marca vsi upokojenci svojih pokojnin, ker je prišlo dovoljenje za kredit od ministrstva šele 2. marca na finančno direkcijo.

Že ta dan (2. marca) so prišli dopisi od nekaterih članov z vprašanjem, zakaj ni nakazana pokojnina že 1. marca, in so prosili za takojšnjo pomoč. Predlaga, da se naj dopis na ministrstvo objavi v „Upokojencu“ obenem z opozorilom na člane, da naj ne pošiljajo takih dopisov, saj je škoda časa in denarja za te opomine, ker društvo itak samo pravočasno stori potrebne korake zaradi rednega izplačila. — Soglasno sprejeto! (Dopis objavljam na drugem mestu).

Prečita se dopis glede fuzije društva železniških upokojencev z našim društvom. V juniju bo občni zbor Saveza društev železniških upokojencev, v katerem so včlanjeni upokojenci v nekaterih banovinah. Takrat se bo o tem sklepalo.

Tajnik prečita dopis mariborskega društva, v katerem poroča o izidu občnega zbora glede predlagane fuzije. Fuzija je bila za enkrat odklonjena. Mariborsko društvo stavi v tem dopisu

razne predloge za skupno delovanje, za ustanovitev Zveze društev dravske banovine itd. Dopis se je vzel na znanje. — Tajnik opozarja na dejstvo, da je bilo že v „Upokojencu“ objavljeno, da se bo članarina v primeru, če doseže društvo 3000 članov znižala na 2.— din mesečno. Ker je to doseženo, predlaga, da se to znižanje na občnem zboru obravnava. To znižanje naj bi stopilo v veljavo z novim letom 1939. Ob tej priliki poda blagajnik dvojno poročilo o blagajniškem stanju in o prodaji tiskovine: „Prijava za prejemanje doklad.“ Ob koncu 1937. leta je znašalo društveno premoženje 73.873,97 din, danes pa 101 tisoč 518.— din. Blagajniško stanje je torej zelo ugodno. Članov je ob koncu februarja 3024. — Sklene se, naj se naloži prebitek v Mestno hranilnico ljubljansko in sicer v vezani obliki (odpovedni rok 6 mesecev). V čerkovnem prometu naj bo denar naložen le v potrebni višini in se naj odvišni denar takoj plodono nalaga. Blagajnik vzame ta sklep na znanje.

Zagrebsko društvo je poslalo zapisnik seje delegatov banovinskih društev o priliki deputacije v Beogradu. — Nekemu članu, ki ga je zadela nesreča, se je po dobljenih natančnejših informacijah podala podpora. Dve drugi prošnji za podporo sta se morali odkloniti, ker daje društvo podpore le svojim rednim članom, drugim jih ne more dajati. — Odbornik kap. Fink kot poslovodja P. S. poroča, da se je oglasilo doslej za sprejem v P. S. 93 članov. Pri 35 članih so vsi pogoji za sprejem podani, ostali so bili pozvani, da predložijo manjkajoče priloge. Predlaga sprejem teh 35 članov kakor tudi to, da naj bo za sprejem članstva kom-

Znano nam je, da bi moral obči oddelek Vašega ministrstva po čl. 11. pravilnika DRBr. 178.896/1928 poslati razporede kredita oddelku za drž. računovodstvo do 15. dne v mesecu, po katerem nastopi mesec ali tromesečje, za katerega se krediti odpirajo. Kakor pa smo doznali, se obči oddelek tega roka skoraj nikoli ne drži. Svoje razporede za tromesečje januar-marec 1938 je poslal oddelku za drž. računovodstvo šele 27. decembra 1937.

Prosimo, gospod minister, da bi tam napravili red, ker nikakor ni potrebno, da bi se zaradi malomarnega izvrševanja službe po posameznih organih kvarilo dobro razpoloženje drž. upokojencev proti sedanjí vladi.

Kabinetu ministrstva za finance v Beogradu.

V Ljubljani, 26 febr. 1938.

Vrtačnik s. r.“

Naši člani naj bodo torej mirni in naj si ne delajo nepotrebnih stroškov z dopisi, s katerimi nas opominjajo, naj vplivamo na merodajnih mestih zaradi točnega izplačila pokojnin. To storimo sami iz sebe, čim izvemo, da otvoritev kredita ni došla o pravem času ali ne v zadostni višini. Naši člani so lahko uverjeni, da budno pazimo na to stvar, kakor jim dokazujejo naše ponovne brzojavke in prav tako zgoraj citirani dopis z dne 26. februarja t. l.

A. Spendè:

Posmrtni sklad

P. S. je začel delovati. Pristopilo in sprejelo se je že precejšnje število članov. Osnutek Pravilnika je bil objavljen v 10. številki „Upokojenca“ z dne 27. oktobra 1937, v letošnji februarški številki pa so bila zopet priobčena najvažnejša določila iz pravilnika.

Že na zadnjem izrednem občnem zboru so nekateri opozarjali, da so pogoji pri drugih posmrtnih skladih ugodnejši. Razni ugledni člani omenjajo predvsem dejstvo, da je doba petih let, po kateri se šele doseže najvišja posmrtna podpora 2000 din, predolga in ta najvišja podpora prenizka.

Naj mi bo dovoljeno k tem, brez dvoma upravičenim pripombam, opozoriti na naslednja dejstva:

1) Društvo je ustanovilo svoj lastni posmrtni fond predvsem na mnogoštevilne prošnje in zahteve svojih nad 60 oz. 65 let starih članov, ki nimajo možnosti pristopa h kakemu drugemu posmrtnemu skladu, ker imajo vsi ostali skladi za pristop določeno starostno mejo, najdalje do 65. leta.

2) Že iz tega vzroka je pričakovati, da se bo prigrasilo največ takih, starejših članov; po neizprosni naravi so pa vsi starejši ljudje bližje smrti, kakor mlajši.

In ravno to dejstvo je narekovalo odoboru največjo previdnost pri določitvi višine članarine in višine posmrtnih podpor ter čakalne dobe vsaj — za začetek.

Že v decembrski številki „Upokojenca“ sem v svojem članku: „Ali bomo zidali palače“ med drugim opozoril na naslednja dejstva:

„Po § 7. so določene naslednje posmrtné podpore:

po dovržitvi članstva	6 mes.	din	500.—
„ „ „	1 leta	„	1.000.—
„ „ „	2 let	„	1.250.—
„ „ „	3 „	„	1.500.—
„ „ „	4 „	„	1.750.—
„ „ „	5 „	„	2.000.—

Koliko bo plačal vsak član poleg enkratne pristopnine?

V 6 mesecih	60 din oz.	v 11 mesecih	110.— din
po 1 letu	120 „ „ „	23 „	230.— „
„ 2 letih	240 „ „ „	35 „	350.— „
„ 3 „	360 „ „ „	47 „	470.— „
„ 4 „	480 „ „ „	59 „	590.— „
„ 5 „	600 „		

Zdaj pa naj vsak primerja višino plačanih zneskov z višino posmrtné podpore v odgovarjajoči dobi — ?

V desetih letih bo plačal vsak član 1200 din, v 15 tih 1800 din; višino 2000 din, ki se izplača kot posmrtna podpora že po petih letih, vplača član šele po 16 letih in 8 mesecih!“

K temu še pripominjam:

§ 4 pravilnika: „Članarina“, pravi, da se ta članarina (mesečno 10 din) določa začasno za dobo dveh let.

§ 9 pa govori o možnosti zvišanja posmrtné podpore, ki jo bodo lahko na glavnih skupščinah predlagali člani P. S., če bo stanje rezervnega fonda dopuščalo tako povišanje.

V smislu te določbe se bo lahko tudi sklepalo o skrajšanju začasno za pet let določene dobe za doseg najvišje posmrtné podpore 2000 din in, kakor rečeno, za zvišanje najvišje podpore.

Čim več članov pristopi, tem prej bo stanje rezervnega fonda postalo tako ugodno, da se bo brez nadaljnega lahko že morda v dveh letih skrajšala doba za doseg najvišje podpore in zvišala najvišja podpora!

In če bo tudi eden ali drugi izmed članov P. S. poklican v večnost v tej kratki dobi prvih let, dobé njegovi svojci za vplačanih 120 din po enem letu 1000 din in za v dveh letih vplačanih 240 din 1250 dinarjev podpore. Torej približno desetkrat toliko! Ali je to res tako neugodno? Že dejstvo in prej omenjena možnost zvišanja posmrtné podpore nalaga vsakemu zavednemu članu — dolžnost, da brez oklevanja takoj pristopi k društvu P. S.,

predvsem v svojo lastno korist, oziroma korist svojcev in v korist vseh tovarišev — upokojencev. Samo v združništvu in skupnem složnem delovanju je naš napredek in rešitev iz naših nadlog!

Posvetovalnica - informacije

Preselitev v inozemstvo

Na ponovna vprašanja, kaj je treba ukreniti, če se hoče kdo, ki je naš jugoslovanski upokojenec, preseliti v inozemstvo, odgovorjamo: Pred odhodom je treba vložiti pri pristojni finančni direkciji prošnjo in v njej navesti razloge za preselitev v inozemstvo, ter trajanje bivanja v inozemstvu, ako je preselitev začasna. Ako je preselitev trajna, je treba tembolj obrazložiti vzroke, ki silijo upokojenca, da se preseli v inozemstvo. Prošnji je treba priložiti: 1) sodno legalizirano pooblastilo za osebo, ki naj za upokojenca prejema pokojnino, 2) potrdilo o jugoslovanskem državljanstvu in 3) odlok o upokojitvi. Na rešitev prošnje je treba čakati tri do štiri mesece, včasih pride rešitev prej, včasih tudi pozneje, tako da se točno ne da povedati, kdaj bi mogli prejeti rešitev.

Ako bi upokojenec, ki se želi preseliti v inozemstvo, ne imel pripravne osebe, ki bi mogla za njega prejemati v Jugoslaviji pokojnino, lahko pooblasti kako banko, ki ima zveze z dotično državo, v katero se hoče preseliti. Prošnjo je treba kolkovati z 10 din in vsako prilogo s 4 dinarji.

Prejemanje dveh pokojnin

Na vprašanje, ali velja določba finančnega zakona za leto 1937-38 glede prejetja dveh pokojnin tudi za staroupokojence, ali pa da so staroupokojenci od te redukcije prejemkov izvzeti, odgovorjamo: Dotična določba finančnega zakona velja v zvezi s §§ 132 in 152 zakona o uradnikih iz leta 1931. za vse, ne glede na to, po katerih zakonitih predpisih in s kakšnimi prejemki je kdo upokojen. Mi smo že večkrat poudarjali, da je to določilo krivično in smo se tudi zavzeli, da bi to določilo ne došlo več v nov finančni zakon ali pa vsaj v izpremenjeni obliki.

ODGOVORI.

Gosp. M. T. Družmirje pri Šoštanj. Ker v svojem pismu vprašujete „Kaj pa staroupokojenci? Kaj pa naše izenačenje pokojnin z novoupokojenci? Zakaj se nas in naše zahteve nikjer ne omenja več? Ali smo že popolnoma pozabljeni?“ — Vas opozarjamo na naše „poročilo“ v 2. številki „Upokojenca“ z dne 24. februarja 1938, v katerem objavljamo tudi resolucijo, ki jo je izročila delegacija vseh banovinskih društev upokojencev na merodajnih mestih v Beogradu in katere tretja točka se tiče staroupokojencev.

Glasilo banovinskega društva državnih in samoupravnih upokojencev za dravsko banovino v Ljubljani. Predstavnik dr. Ivan Vrtačnik. — Odgovorni urednik Anton Spendè. — Tisk J. Blasnik nasl., Univerzitetna tiskarna in litografija, d. d. v Ljubljani. Predstavnik L. Mikuš. — Vsi v Ljubljani.